

РЕШЕНИЕ

№ 1

гр. Варна , 12.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ в публично заседание на пети ноември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: Янко Д. Янков

Членове: Даниела П. Костова
Светослава Н. Колева

Секретар: Петранка А. Паскалева

Прокурор: Владимир Чавдаров Станков
(АП-Варна)

като разгледа докладваното от Янко Д. Янков Наказателно дело за възобновяване № 20203000600291 по описа за 2020 година

Производството е по чл.424 ал.1 НПК вр. чл.422 ал.1 т.5 НПК. Образувано е по искане на адв.Иван Ангелов в качеството му на защитник на осъденото лице В. И. Б. за възобновяване на производството по нохд №3045/2018г. на Районен съд-Варна, и на внохд №1444/2019г. на ОС-Варна. Навеждат се доводи за нарушение на материалния закон, за допуснати съществени процесуални нарушения както и за явна несправедливост на наложеното наказание.

В съдебно заседание представителят на Апелативна прокуратура излага съображения за неоснователност на направеното искане за възобновяване.

Защитникът на осъденото лице поддържа искането във вида, в който е направено.

Варненски апелативен съд, като провери данните по делото, съобрази становищата и доводите на страните, в пределите на правомощията си намери за установено следното:

Искането е допустимо – подадено е срещу акт от кръга на посочените в чл.419 ал.1 НПК и от процесуално легитимирана страна по чл.420 ал.2 НПК, а също и в законоустановения срок по чл.421 ал.3 НПК / присъдата на Районен съд-Варна е влязла в сила на 25.06.2020г., а искането е подадено на 18.08.2020г./. Разгледано обаче и по същество, то се явява неоснователно.

С присъда №237/15.10.2019г. по нощ №3045/2018г. Районен съд-Варна е признал В. И. Б. за виновен в това, че на 01.08.2017г. в имот в землището на с.Аврен, местност „Бялата вода“, след предварителен сговор с А.Е.К. и А.Л.Д., в немаловажен случай държал акцизни стоки без бандерол – тютюн за пушене 24,642кг на обща стойност 5544,45лв., поради което и на основание 234 ал.2 т.2 вр. ал.1 пр.2 НК и чл.54 НК го осъдил на две години лишаване от свобода, чието изпълнение на основание чл.66 НК било отложено за срок от четири години. Съдът се произнесъл и по веществените доказателства, и по разноските. Присъдата била обжалвана пред Варненски окръжен съд, който с решение №89/25.06.2020г. по внохд №1444/2019г. потвърдил изцяло присъдата по отношение на В.Б., и тъй като въззивният съдебен акт не подлежи на касационен контрол то присъдата влязла в сила същия ден. А като съдебен акт, непреминал през касационен контрол, срещу присъдата е подадено искане за възобновяване на наказателното производство.

В искането се релевират касационни основания по чл.348 ал.1 т.1, 2 и 3 НПК, които са предвидени и в разпоредбата на чл.422 ал.1 т.5 НПК като основания за възобновяване – нарушение на закона, допуснати съществени процесуални нарушения и явна несправедливост на наложеното наказание.

Твърди се на първо място нарушение на материалния закон. Такова категорично не е налице. От обективна страна съставът на чл.234 ал.1 НК изисква държане на акцизни стоки без бандерол, когато такъв се изисква по закон, в немаловажни случаи. Т.е. следва да се установи първо дали иззетите стоки подлежат на облагане с акциз, на второ място-заплатен ли е акцизът и имат ли стоките бандерол, и на трето-държи ли се стоката от дееца. В настоящият случай отговорите на тези три сравнително елементарни въпроса са категорично положителни. При извършено претърсване и изземване на недвижим имот край с.Аврен и паркиран в него микробус, са иззети множество веществени доказателства, от които от значение за предмета на

доказване са обекти №3 - №7, №10 и 11, №14 и 15. Посочените обекти са били предмет на оглед и тегловно изследване по назначената ботаническа експертиза, която в най-общ вид е заключила, че изследваната тревна маса е от растението тютюн и представлява тютюн за пушене, както и че част от нея е обработена – нарязана. Установена е и тегловната маса на отделните обекти, и общата маса на иззетия тютюн – 529.09кг. Установява се от разпита на вещото лице в съдебно заседание също, че тютюневата маса е била суха. Назначена е впоследствие втора експертиза с вещо лице от състава на Института по тютюна и тютюневите изделия – единственото учреждение в страната, следящо за съставките и емисиите на тютюна, и разполагащо с определени правомощия в тази насока. Експертът след проведен анализ на обекти с номера 3, 10 и 11 /единствено те му са предоставени за изследване/ е заключил, че обекти 3.1 и 11 представляват нарязан тютюн за ръчно свиване на цигари от Виржински тип, който тютюн е годен за консумация /пушене/ без допълнителна индустриална обработка. Останалите обекти също представляват нарязан тютюн, но са дефектирали от плесен, и не са годни за консумация /затова и предмет на обвинението е единствено тютюна от обекти с номера 3.1 и 11 – с нето тегло 24,642кг./. С оглед установеното от вещото лице очевидно е, че съдържимото в обекти с номера 3.1 и 11 представлява тютюнево изделие както по смисъла на т.4 от §1 от Допълнителните разпоредби на Закона за тютюна, тютюневите и свързаните с тях изделия, така и по чл.12 ал.1 т.1 и 3 от ЗАДС. И тъй като тютюневите изделия съобразно разпоредбата пък на чл.2 т.2 от ЗАДС подлежат на облагане с акциз, *то вещите предмет на обвинението се явяват акцизни стоки по смисъла на чл.4 т.1 от този закон както и по смисъла на чл.234 НК.* Като такива те се нуждаят от бандерол. Бандеролът е държавна ценна книга, която доказва внасянето на дължимия акциз за освободените за потребление акцизни стоки, закупува се от Министерството на финансите и не може да бъде предмет на последваща сделка. Именно поради тази своя същност той може да бъде закупен единствено от данъчно задължени лица по ЗАДС, такива се явяват посочените в чл.3 и чл.64 от закона. По същината си дейността на осъдените по делото лице представлява производство на тютюневи изделия съгласно текста на чл.23 от ЗТТСИ, съответно – и производство на акцизни стоки по смисъла на чл.59 ЗАДС. Последното обаче се осъществява единствено в данъчни складове и от лицензирани

складодържатели, каквито осъдените очевидно не са. И тъй като не попадат в хипотезите, визирани от чл.64 ЗАДС, то за тях не съществува никаква законова възможност да закупят бандероли от Министерство на финансите. Именно по тази причина не могат да ги поставят където и да било, а не само върху потребителски опаковки. Междувпрочем задължението по чл.64 от ЗАДС също е насочено към лицензираните складодържатели /доколкото се намира в Глава 4 от ЗАДС/, и осъдените не могат да го изпълнят именно защото не са такива. Производството на тютюневи изделия, към което законодателят е поставил редица изисквания, и което подлежи на ред разрешителни и лицензионни режими, е осъществено от осъдените лица в разрез именно с тези изисквания, затова и то е нелегално и законозапретено. Поради това не могат да заплатят акциз /а то именно и затова е нелегално-за да се избегне той/, като последица от това не могат да закупят и бандероли от МФ.

По отношение понятието „държане“ съображения са изложили и редовните инстанции, и те като ответни на становището, застъпено в Тълкувателно решение № 2/18.12.2013 г. на ОСНК на ВКС по т. д. № 2/2013 г., напълно се възприемат и от настоящия съд. Същото може да се каже и за наличието на немаловажен случай. Или в резюме – осъденото лице е държало акцизни стоки без бандерол, какъвто по закон се изисква, и случаят е немаловажен. Т.е. Б. е осъществил състава на чл.234 ал.2 т.2 вр. ал.1 НК /при очевидно наличния предварителен сговор между дейците/, и като е бил признат за виновен и осъден от редовните съдилища те не само не са нарушили закона, а напротив – приложили са го правилно.

На второ място се твърди допускането на съществени процесуални нарушения. Такива по делото също не са налице. Тук следва да се отбележи, че втората част на искането макар и да е изрично формулирана като нарушение на процесуалния закон, то изложената в негова подкрепа аргументация по съдържанието си е насочена срещу фактическите констатации на решаващите съдилища, въз основа на които те са формирали изводите си за обективна и субективна съставомерност на действията на осъденото лице, или иначе казано твърди се необоснованост. В производството по възобновяване /което следва касационните правила/ необосноваността не е предвидена като самостоятелно основание за проверка

на съдебните актове. Поради което и съдебната инстанция по възобновяването /каквато се явява и Апелативният съд в това производство/ разполага с възможността единствено да провери спазването на процесуалните правила, гарантиращи правилното формиране на вътрешното убеждение на редовните инстанции/които се явяват и такива по фактите/. Тяхното вътрешно убеждение по отношение достоверността на доказателствените материали може да се поставя под съмнение единствено и само при нарушения на процесуални норми, регулиращи формирането му и гарантиращи неговата правилност. На плоскостта на изложеното настоящият съдебен състав не констатира процесуална незаконосъобразност на действията на районния и окръжния съд при събирането, проверката и оценката на доказателствата по делото. Поради това, на проверка подлежи само правилността на процеса на формиране на вътрешното убеждение у решаващите съдебни състави и спазване на задължението за обективно, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по делото, както и дали са предприети всички мерки за разкриване на обективната истина по делото. Категорично може да се приеме, че делото не страда от доказателствен дефицит, който да е попречил на съдилищата да установят по надлежен ред подлежащите на доказване факти. Събраните по делото доказателства – свидетелски показания, протоколи за претърсване, обиск и изземване, експертизи, са достатъчни щото да се даде категоричен отговор на въпросите, включени в предмета на доказване. Затова и правилно и логически издържано съдилищата са приели, че от анализа на доказателствените средства в този им вид и обем без съмнение се установява, че е налице извършено престъпление и негови автори са осъдените лица, сред които и Б. като водач на микробуса, с който е превозван предмета на престъплението.

Въпреки това настоящият съд намира за уместно да отбележи /макар и с известни резерви-предвид изложеното за същината на необосноваността/, че основните критики по повод твърденията за допуснати процесуални нарушения са отправени към двете експертизи, и аналитичната дейност на съда свързана с тяхното приемане. Заключениеята на експертите са обективни, очевидно безпристрастни, и не пораждат съмнение в тяхната правилност. Изготвени са от лица специалисти в своите области. Както вече се спомена първата експертиза е ботаническа, изготвена е от експерт-агроном, и в нея в

най-общ вид е установено единствено, че изследваната тревна маса е от растението тютюн, че представлява тютюн за пушене, както и че част от нея е обработена – нарязана. Измерено с калибрирана електронна везна е и теглото на отделните обекти, както и общото тегло на иззетия тютюн – 529.09кг. Втората експертиза е изготвена от експерт със специални знания точно в областта на тютюнопроизводството и тютюнопреработката, занимаващ се и с научна дейност – асистент и доктор на инженерните науки от Института по тютюна и тютюневите изделия. Той е изследвал само част от иззетия тютюн – обекти с номера 3, 10 и 11. Изводите по отношение изследваните обекти бяха вече посочени и съдът няма да се спира на тях. Във вида, в който са изготвени експертизите, настоящият съд не намира противоречия в двете експертни становища. Констатирано е от вещото лице Н. при извършеното от него изследване, че тютюнът е навлажнен. Установява се от разпита на вещото лице М. Й., че при извършеният от нея оглед на иззетия тютюн той е бил сух, времето от своя страна също е било сухо и горещо. Тютюнът е иззет на 01.08.2017г. , Й. е извършила огледа и претеглянето му на 07.08.2017г. На вещото лице Н. веществените доказателства са предоставени на 14.03.2018г. Очевидно е при това положение – с оглед констатацията на в.л. Й. в началото на месец август 2017г. и тази на в.л. Н. от март 2018г., че тютюнът е овлажнял при неговото съхранение в периода между двете експертизи, през зимните месеци. По важното е, че към момента на изземването му той не е бил в това състояние. И че дори и към момента на изследването обектите с номера 3.1 и 11 са били годни за употреба – както е посочило вещото лице в заключението , а и заявило в съдебно заседание, а единствено те са предмет на обвинението.

Не е налице и явна несправедливост на наложеното наказание. При определянето му са били съобразени всички релевантни за това обстоятелства – както отегчаващи, така и смекчаващи. Наказанието е определено на минимума – две години лишаване от свобода, при предвидено такова от разпоредбата на чл.234 ал.2 НК към момента на извършване на деянието /в ред.ДВ бр.26/2010г./ от две до осем години лишаване от свобода, както и лишаване от права по чл.37 ал.1 т.7 НК/каквото на искателя не е наложено/. Така определено на минимума, и отложено с подходящ изпитателен срок на основание чл.66 ал.1 НК, наказанието лишаване от свобода се явява в

състояние да изпълни целите на наказанието – съобразено е както с обществената опасност на дееца, така и с тази на деянието. В този смисъл и то не се преценява като явно несправедливо от настоящата инстанция. От друга страна следва да се изтъкне, че не са налице многобройни или изключителни по своя характер смекчаващи вината обстоятелства щото да бъде оправдано приложението на чл.55 НК.

По изложените съображения Варненският апелативен съд не намира да са налице релевираните основания за възобновяване на наказателното производство , поради което и

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъденото лице В. И. Б. за възобновяване на производството по нохд №3045/2018г. на Районен съд-Варна, и на внохд №1444/2019г. на ОС-Варна.

Решението е окончателно - не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____